

Filosofiskt men gammaldags

FACKLITTERATUR

Boris Salo: Öppen famn.
Vibosa. 152s.

Boris Salos senaste bok ger sig i kast med ett minst sagt minerat fält, nämligen barnfostran. Han medger redan i början av boken att han valt ett svårt tema, men inger även förtroende genom sin ödmjuka inställning till utmaningen att skriva en bok av detta slag.

Genom Öppen famn gör Salo ett inlägg i diskussion kring barnfostran, i kristen kontext och med avstamp i den bibliska berättelsen då Jesus välsignade barnen. Varvat med en mer abstrakt och tematisk diskussion finns vägledning och böner som ett handfast stöd.

Boken berör teman som synen på

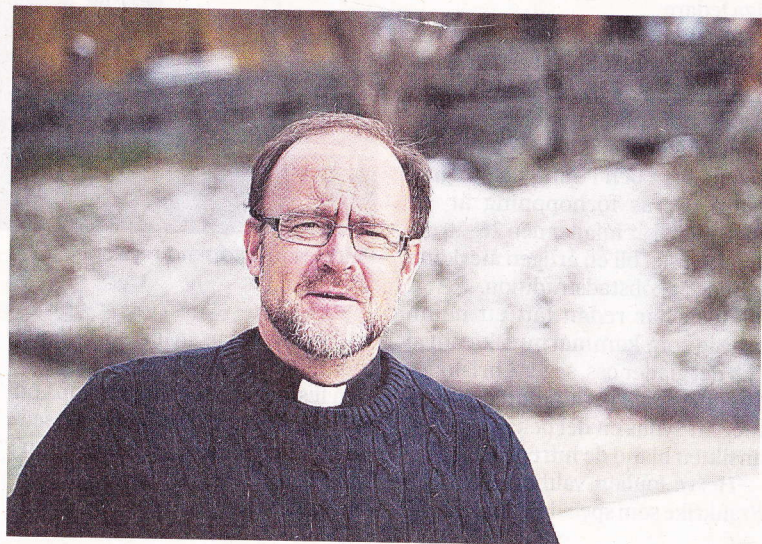
barn, föräldraskap, barns grundbehov samt barn och kristendom. Långt rör sig diskussionen på en abstrakt nivå, och fungerar som en ledstjärna för kristen värdegrund. Boken avslutas med bilagor som berör bland annat samtalsfrågor, materialförteckning, Bibeln och barn samt kommentarer av författaren.

ÖPPEN FAMN har många förtjänster, och ger nyttig vägkost för kristet föräldraskap. Många fräscha synvinklar tas upp, som exempelvis vikten av pappornas engagemang i fostran och barnens rätt till grundtrygghet. Den diskuterande stilen är också ett trevligt grepp som väcker tankar och ger råg i ryggen, utan att för det skull försöka vara en enväldig pekpinne.

Det som smalnar av målgruppen för den här boken är dock den konservativa undertonen som

lyser igenom med jämna mellanrum. Trots att synvinklarna är fräscha så är kontentan av diskussionen ibland onödigt torr och gammalmodig. För en modern förälder med kristen värdegrund känns det främmande att både genusmedvetenhet och yoga för barn får sig en känga, medan man något kapitel innan godkänner abort. Inkongruensen i vad man omfattar och inte, samt bristen på förståelse för nya rön utgör tillsammans bokens största svagheter.

Formspråket är en annan sak som stör bokens helhet, och en korrekturläsning hade inte skadat. Meningsupbyggnaden, stavningen och användningen av interpunktion och bisatser är irriterande ofta fel. Den grafiska utformningen känns också torr och ogenomtänkt, och tankarna går osökt tillbaka till 90-talet.

Boris Salo. FOTO: ARKIV/EVA-STINA KJELLMAN

Salo har på det stora hela gjort ett välgrundat inlägg i debatten om fostern och ger en filosofiskt stark plattform att stå på. På några punkter har författaren dock både innehållsmässigt och formmässigt missat 2010-ta-

let, vilket känns trist med tanke på att det ändå förhoppningsvis är dagens föräldrar som ska läsa och ta till sig bokens budskap och värdegrund.

Lisa Kallvik

» Recensenten är barnpsykolog.